

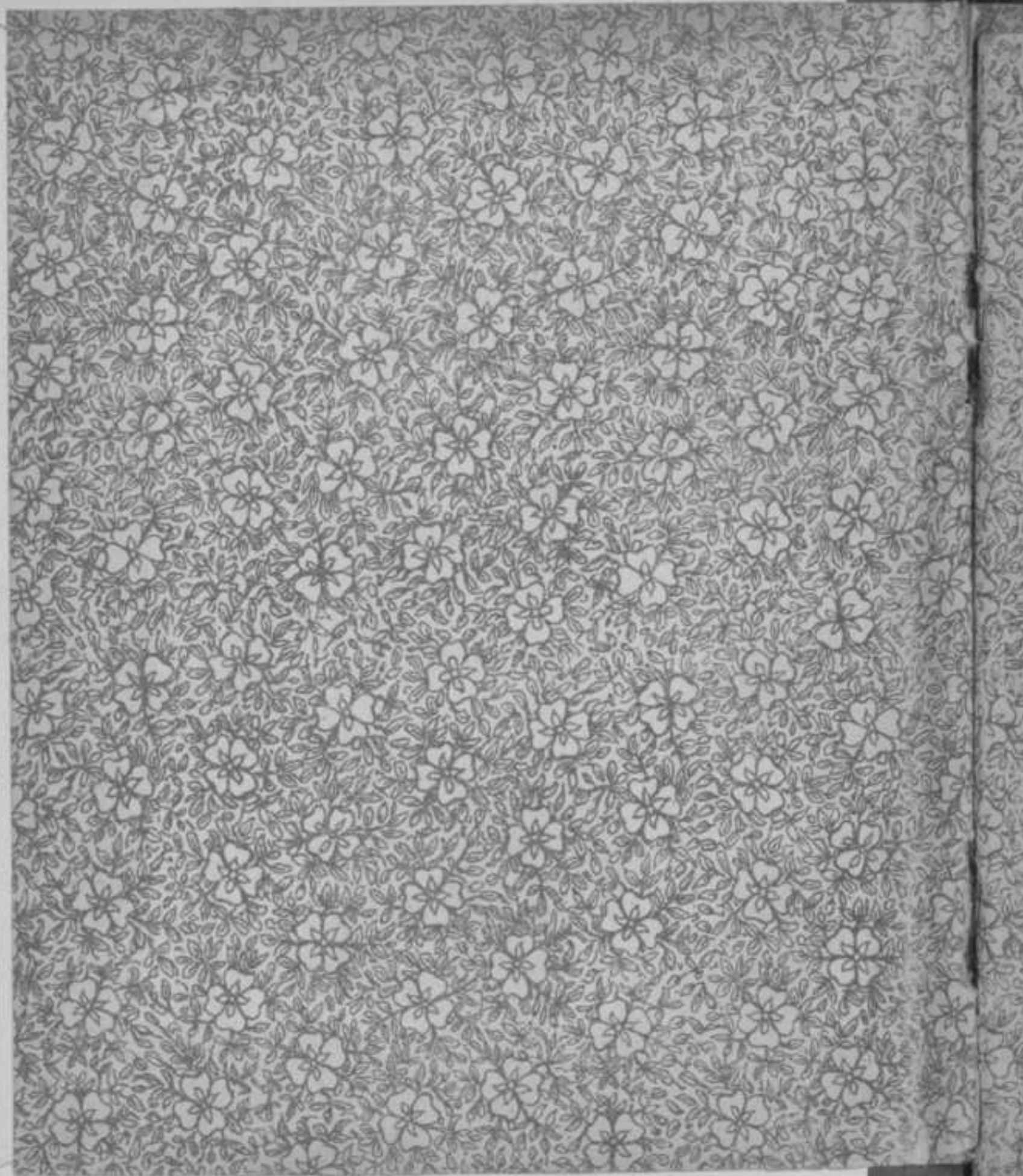
Lilliput-Serie III.

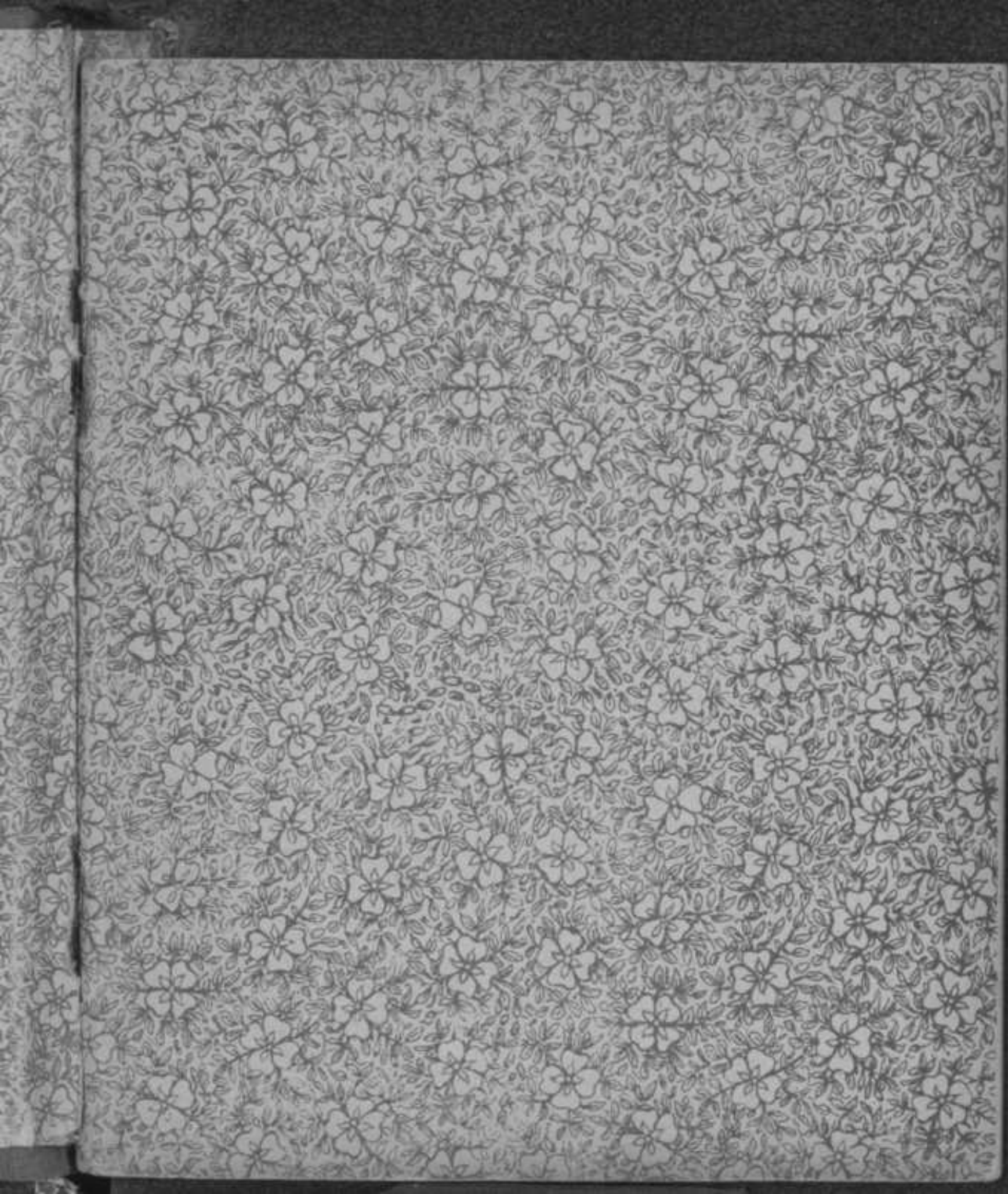
Twée Rakkers

door
Marie Hildebrandt

Amsterdam - Scheltens & Giltay

'k Vertel je hier de heldendaden
Van twee getrouwe kameraden,
Een tweetal, kranig, vlug en slim,
De hond heet Bob, de jongen Wim.

Bob was jaloersch, 't is eens gebeurd,
Dat hij Mimi haast had verscheurd,
Omdat hij op een goeden dag
Een aardig zoenpartijtje zag.
Mimi schrok, toen ze hem zag komen
En heeft maar gauw de vlucht genomen.

De muur zoo zwart, de grond zoo rood

Wie heeft dat wel gedaan !

En moeder, die dit schouwspel ziet,

Kijkt streng het tweetal aan.

Wat zien ze er onschuldig uit,

Bob en de kleine Wim,

Maar moeder snapt er alles van,

Want zij is vrees'lijk slim !

Ze kregen beiden huisarrest,
Twee heele dagen lang,
Maar toen de straftijd over was,
Ging alles weer zijn gang,
Ze spraken gauw een schelmstuk af
En holden weg in vluggen draf.

Mimi kwam 's middags op bezoek
En vond hen in den tuin,
Ze speelden met zes luchtballons,
Geel, groen, blauw, rood en bruin.
„O, dat is heerlijk”, riep ze uit,
„Ik neem er ook een, hoor!”
Maar juist toen zij vlak bij hen was,
Sneed Wim de touwtjes door.

'k Zal je portret eens maken, heeft Wim
[Mimi beloofd

En heusch dat domme meisje, heeft hem in
[ernst geloofd ;

Wim neemt een leege koker en zegt, „nu opgelet!
Héél even vriendlijk kijken en klaar is je portret.”

Maar — 't is al lang geleden, ik denk wel
[haast een jaar

En nog is, naar ik hoorde, Mimi's portret niet
klaar.

Eerst hadden ze o, zoo'n verbazende pret,
Toen kregen ze ruzie, je ziet het hier net,
Kom Bob en Mimi, zet je grieven opzij,
Hoe flauw en hoe klein is zoo'n kibbelpartij.
„Ja, ja”, zei Mimitje en Bob zei „Waf, waf”
En zoende Mimitje heel hartelijk af.

Wim schreef dit alles voor U op
Met inkt uit moeder's flesch
En als hij klaar is, leegt hij die,
Bob heeft een pret voor zes.
Foei, wat een stoute bengels, kom !
We kijken nooit meer naar hen om.

Juffrouw Aap ging eens uit wand'len,
Keurig kleeedde zij zich aan
En haar allermooiste kleeren
Had de slimmerd aangedaan.

Maar iets had ze toch vergeten
En dat was een leelijk ding —
Naamlijk 'dit: dat uit haar rokje
Haar gekrulde staartje hing.

IN DEN CIRCUS.

Carre is in de stad gekomen
Met zijn beroemden beer
En met zijn honden en zijn vogels
En o, nog zooveel meer.

De bruine beer eet niets dan honig,
Elk mensch laat hij met vreê,
Ik ga er gauw een kijkje nemen,
Wie gaat er met mij mee!

Je zult ook zien het kattenpaar,
Dat van zich spreken deed,
Doordat het rondliep, heel den dag
Als menschen aangekleed.

En niemand, die hen had herkend,
Totdat Minet, de vrouw,
Zich eindelijk verraden heeft,
Omdat ze riep „miauw !”

Wat zien wij daar vertoonen ?

De beer valt iemand aan,

Daar vliegt een pijl naar voren,

Nu is 't met hem gedaan.

Mis, mis, dat zou je denken,

De pijl deert hem geen zier,

Want — 'k zal 't je maar verklappen,

Hij is van bordpapier.

Nu worden er andere kunsten vertoond,
De gramofoon gaat spelen,
Dan hoor je een fluit, dan een juffrouw, die zingt
En dan weer een vogeltje kweelen.

Ik weet niet, wat ik 't mooiste vind,
'k Geloof 't Wien Neerlands Bloed —
Dat wordt haast even mooi gespeeld
Als moeder thuis het doet.

Een nikker, bruin als chocola,
Kwam juist vandaag uit Afrika,
Hij is niet bang voor leeuw of beer
In Afrika zag hij er meer.
Nu danst dit drietal op een rei,
En Smous, het hondje, blaft er bij.

Een vroolijk dansje met Mimi
Bevalt Bruin toch nog meer,
Hij pakt haar heel voorzichtig beet,
Zoo doet het haar geen zeer.
Eerst dansen zij een menuet
En dan een polka, opgelet!

Lizet is aan 't wandelen, zie je haar wel!
Ze steekt in haar Zondagsche pakje,
Daar ziet ze een vogeltje, o, zoo dicht bij,
Dat zingt er vol vuur op een takje.

Een roodborstje is het, dat grappige ding,
Blijft doorzingen zonder te vreezen!
Vast denkt het: kijk, kijk — net een jurkje als ik,
't Zal ook wel een vogeltje wezen.

Men spreekt wel van een domme gans,
Maar nu is 't toch gewis,
Dat naast die gans een jongen staat,
Die nog veel dommer is.

Zijn hoedje is hem veel te klein,
Zijn schoenen zijn te groot,
Als ik zoo'n jongen tegenkwam,
Dnn lachte ik me dood!

Wim zoekt Lien en Lien zoekt Wim,
'k Ben benieuwd, wie 't wint,
Lien is slim en o, zoo vlug,
'k Wed, dat zij hem vindt.

Daar — bij 't hoekje van de laan,
Komt ze Wim al tegen,
Bons haast had het wilde paar
Op den grond gelegen.

Dit is een kiekje van slordige Griet.

Ze heeft wel haren, maar kamt ze niet,

Ze heeft wel kousen, toch zie je haar been,

Ze heeft wel schortjes, maar draagt er geen.

